

dünyanın merkezine
tünel kazmak

kevin wilson

çeviri: emre gözğü

domingo

DÜNYANIN MERKEZİNE TÜNEL KAZMAK KEVIN WILSON

Özgün ismi: Tunneling to the Center of the Earth
© 2009, Kevin Wilson

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2016 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Sertifika No: 12746
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Emre Gözgülü
Editör: Emre Ülgen Dal
Sayfa Uygulama: Bahadır Erşık
Kapak Tasarımı: Berat Pekmezci

ISBN: 978 605 4729 68 5

Baskı: Nisan 2016
Kayhan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 244
Topkapı Zeytinburnu İstanbul
Tel: (212) 576 00 66 Sertifika No: 12156

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt. No: 4/10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

içindekiler

büyük ikame

1

patlarsam yanarsın

28

ablam vefat etti el kitabı: hassas oğlanlar için bir rehber

46

evdeki kuşlar

57

mortal kombat

73

dünyanın merkezine tünel kazmak

93

kendini vuran adam

104

koro şefiyle ilişki (bebeğin dişleri)

118

sahaya çık, mücadele et, kazan

128

ıvır zıvır müzesi

166

en kötü senaryo

187

teşekkür

203

kendini vuran adam

Sue-Bee'yi silahla kendi suratını dağıtan şu adamı izlemeye ikna etmem neredeyse bir haftamı aldı. “Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim Guster?” diye sordu bana. Bu son derece aptalca bir soruydu çünkü zaten bir insan neden herhangi bir şeyi yapmak isterdi ki? Sadece eğlenceli görünüyordu, hepsi bu.

Gösterinin afişini birkaç hafta önce, Hiram'la iş çıkışı birkaç top yuvarlamaya gittiğimiz bowling salonunda görmüştüm. Hiram attığı bozuk parayı kafama isabet ettirdiğinde 7-10'luk bir split denk getirmeye çalışıyordum. Hiram'la bir ses fabrikasında çalışıyoruz. Fabrika öyle gürültülüdür ki, orada olduğunuz dokuz saat boyunca hiçbir şey duyamazsınız, ses geçirmez kabinlerde mola verirken bile. Bu yüzden Hiram, ne zaman matkap tezgâhıyla ya da başka bir şeyle ilgili bana ihtiyaç duysa, kafama bir bozukluk savurur. Bunu fabrika dışında neden yaptığını doğrusu bilmiyorum.

“Vay anasını Guster, şu afişe bak hele. Bak işte o herif, hani Ellis’in bahsettiği şu Kurşun denen adam!”

Dergi sayfası gibi parıldayan, renkli, büyük afişin asılı olduğu bara doğru yürüdük. Gezici küçük bir gösteri olan Güneydoğu Tuhaflıklar Revüsü’nün reklamıydı bu. Gösteride performans sergileyenlerin suratları sarı yıldızların içine yerleştirilmişti. Afişte alt sıralarda kendine yer bulabilmiş yıldızlarda üç kişi vardı; Sigara Kralı Macar, Ahtapot Kadın Jenny ve Kartların Kurdu Lanny. Hepsi de gayet hoş görünüyordu, hani hafta içi bir gecenizi onları izlemek için harcayabileceğiniz türden. Ama bizi asıl etkileyen posterin ortasındaki büyük yıldızın içindeki adamdı. Köşeli çenesi ve mavi gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Geniş bir gülümsemesi ve çeneden aşağı doğru V gibi uzayan bir sakalı vardı. Ucundan duman çıkan sedef kabızalı bir silah tutuyordu. Yıldızının üzerinde, neredeyse gösteri şirketinin adı kadar büyük harflerle şöyle yazıyordu: MAXIMILLIAN KURŞUN.

Fabrikadaki ustabaşı Ellis bize bu adamdan epeyce bahsetmişti. Birkaç hafta evvel Mobile’daki kuzenini ziyaret etmeye gittiğinde izlemişti onu. Pazartesi günü işe döndüğünde, “Çok acayıptı çocuklar,” dedi. “Hayatımda gördüğüm en acayip şeydi.”

Ellis’in Mobile’da gördüğü şeydu: Kurşun denen adam sahnede yürüyor, küçük bir sehpadan bir silah alıyor, alnına dayıyor ve tetiği çekiyordu. “Adamın kafasının arkasından çıktığını gördüğüm şeyleri bir daha asla hatırlamak istemiyorum,” demişti Ellis, gözleri hâlâ hafifçe donuk.

Ellis’in söylediğine göre adam ertesi gece turp gibiymiş, çünkü kuzeni Kurşun’u bir daha izlemek için komşu kasabaya gitmiş ve adam aynı şeyi yapmış. Hiram’la vardığımız sonuç silahın kurusıkı olduğu ve adamın başının arkasından bazı özel efektler uyguladığıydı. Ellis anında buna karşı çıktı. “Benim gördüğüm bu değildi,” dedi. “O kaçık ahmak kendi beynini dağıttı. Tanrı şahidim olsun,

yaptığı şey tam olarak buydu.” Biz ne dersek diyelim, Ellis söylediklerimizin tek kelimesine bile itibar etmedi. Ne gördüğünü biliyordu. Bu durumda biz de olayı kendi gözlerimizle gördükten sonra yorumlamaya karar verdik.

O akşam işten eve gittiğimde Sue-Bee’ye gösteriden ve Maximilian Kurşundan bahsettim. Cuma gününe plan yapmamasını, üstüne başına güzel bir şeyler giymesini söyledim. Sözlerimden memnun olmadı, gerçi bunun birlikte yaşadığımız yedi aylık süreçte az rastlanan bir durum olduğu söylenemez. İkimiz de güçlü duygulara sahip kişilerdik ve her ne kadar ilişkimiz adına bunları unutmaya çabalasak da, yaptığımız şeylerle birbirimize zorluk çıkarıyorduk. Birbirimize âşık olduğumuzu, aşkın fedakârlık demek olduğunu kendimize hatırlatmak için uğraşıp duruyorduk. Birinin diğerinin tam bir gerizekâli olduğunu düşündüğü zamanlarda bile.

Sue-Bee gösteriyi izlemek istememişti. Bir insanı kendine kötü şeyler yaparken izlemenin hastalıklı bir fikir olduğunu söylemişti. Bense ona bunun gerçek olmadığını söyleyip duruyordum. Tüm istediğim, ne kadar gerçekçi olduğunu, beni ne ölçüde inandırabileceğini görmektir. Bu güzel bir cevap gibi görünse de, Sue-Bee, benimle aynı yatakta uyuduğu için kendine hayret ediyormuşçasına astığı suratıyla bulaşıkları akıtmaya devam ediyordu. Sue-Bee sık sık kalbimi kırar, normalde onun gibi harikulade ve iyi kalpli bir insanla asla birlikte olamayacağımı bana hatırlatıp durur. Bir erkeğin kendini suçlu hissettirmekte özel bir yeteneği var, özellikle de erkeğin kendi başına asla hissetmeyeceği konularda; örneğin, birini silahla kendi suratını dağıtırken izlemek gibi.

• • •

Sue-Bee ile dinamit karşıtı bir gösteride tanıştık. O hafta sonu bir grup insanı organize edip gölde dinamitle balık avı uygulamalarını protesto eden bir eylem düzenlemişti. Sonradan öğrendiğim

kadarıyla, ekosisteme zarar verdiği söylenen bu yöntem civarda birkaç yıldır uygulanıyormuş. O akşamüstü arabama atlamış büfedden buz gibi bir dondurma almaya çıkmıştım. Büfenin köşesindeki parkta bir banka oturup dondurmamı yerken kendinden emin duruşuyla Sue-Bee'yi gördüm. Elinde BALIKLARI HAVAYA UÇURMAYIN! yazılı bir pankart tutuyordu. Bir şey yapmasını beklercesine ona odaklanmış bir grup insanın ortasında duruyordu. Dondurmamı çöpe attım ve protestocuların arasına karıştım.

Ben Sue-Bee'ye yaklaşırken, Lester Mills de kayığından iniyordu. Lester'la gece geç saatlerde dinamitle balık avladığımız çok olmuştur. Pankartlara baktı, sonra kalabalığın içinde beni fark etti. Kahkahalara boğulmak üzere gibiydi. El salladı ve bana doğru seslendi ama ben onu hayatımda daha önce hiç görmemiş gibi yaparak kafamı başka tarafa çevirdim. Sue-Bee'ye daha da yaklaştım. Beni görünce gülümsedi ve protesto için mi geldiğimi sordu, evet anlamında kafamı salladım. Üzerinde BALIKLAR DAHA İYİSİNİ HAK EDİYOR! yazan bir pankartı elime tutuşturdular. Günün geri kalanını onun yanında dikilerek ve ne zaman bir arkadaşım kayığında belirse kafamı çevirerek geçirdim.

Eylemden sonra onu dondurma yemek için Dairy Queen'e götürdüm, eylem hakkında da konuştuk. "Eğer bir şey seni pankartlar için slogan bulacak kadar çileden çıkarmışsa," dedi, "işte o zaman içinde aktif rol almak isteyeceğin şeyi bulmuşsun demektir." Bu fikre katılmıştım, tıpkı o zamanlar söylediği hemen her şeye katıldığım gibi. Üniversite okumak için kuzeye gitmişti ve inanılmaz zekiymiş ama öyle onu anlamadığınızda insana kendini kötü hissettiren türden değil. Dondurmacıdan çıktıktan sonra onu evine bıraktım, önümüzdeki hafta sonu görüşmek üzere sözleştik. İlerleyen saatlerde alacakaranlıkta tekneyle açıldım. Kendimi biraz kötü hissetsem de yüzeye vuran davul gibi şişmiş balıkları çabucak toplayıp kayığa aldım.

• • •

Ertesi gün ses fabrikasındaiken kulağıma isabet eden bir bozuklukla Hiram'a döndüm; kollarını iki yana açmış, Sue-Bee'yle gösteri konusundaki son durumu soruyordu. Kafamı iki yana sallayıp işime döndüm. Orada, bütün o gürültü ve ıvır zıvır içinde konsantre olmak bazen çok zordur. Biz nesnelere içine ses yerleştiririz. Ben oyuncak bebeklerin içindeki kutulara ses yerleştiren ekipteyim. O yüzden sabahtan akşama kadar Geveze Cathy bebeklerinin agulmalarını dinlerim. Sabah yediden akşam dörde, ağlama sesinden ve *bebek biberon istiyor*'dan başka bir şey duymam. Sanırım Hiram'ın durumu benden beter; şu ters çevrilen ineklerin kutularına *möööö* sesi koyuyor. Her ekibin sesleri farklıdır ama eninde sonunda hepsi birbirine karışır. Bir süre sonra bütün sesler bir uğultuya dönüşür ve duymaya devam etmeniz de artık kulaklarınızı rahatsız etmez.

• • •

Bütün kasabanın tek konuştuğu konu, kendini vuran adamdı. Herkesin onunla ilgili çeşitli fikirleri vardı: Kafasına yerleştirilmiş bir tüp sayesinde kurşun kafasından geçip gidiyormuş, beynini manipüle ederek kurşunlardan kaçmasını sağlayan Peru'dan gelen bir akrobatmış, öldürülemeyen bir insan ırkı yaratmayı amaçlayan bir devlet deneyinden kaçmış, falan falan. Fikirlerin hepsi akla yatkın görünüyordu.

Bu adamın her akşam kendini vurup hayatta kalabilmesinin farklı yollarıyla ilgili kafa yormak eğlenceliydi. Bowling salonunda, iş çıkışı gittiğimiz barda, neredeyse her yerde bu konu hakkında konuşuyordum. Ev hariç. Evde Sue-Bee konuyla ilgili tek bir açıklama bile duymak istemiyordu.

Gösteriden önceki bir haftam şöyle geçti diyebilirim: uyan, işe git, Hiram'a bakıp kafanı iki yana salla, eve git, Sue-Bee'ye yalvar,

uyu. Ona gerçekten yalvardım, dizlerimin üzerine çöktüm ve küçük bir çocuk gibi eteğinin ucunu çekiştirdim. Her seferinde, yüzünde bunu söylemek zorunda kalmak bile onu utandırıyormuşçasına bir ifadeyle, “Guster, bu doğru olmaz,” diyordu. Gösteriye yalnızca iki gün kalmıştı ve daha ne kadar yalvarabilirdim, bilmiyordum. Rüyamda Maximillian Kurşun’u gördüm, silahı kulağına doğrultuyor, kurşun diğer kulağından çıkıyordu.

•••

Hiram, Sue-Bee’nin tam olarak neye takıldığını anlamakta gerçekten zorlanıyordu.

“İyi de, insanlar sürekli kafalarına sıkıyor,” diyordu. “Acı, ama gerçek bu.”

“Evet, ama ona göre bu bizim gidip onları izlememizi gerektirmiyormuş.”

“Tabii tabii ama Discovery’nin doğa programlarında kocaman kaplanların zavallı küçük zebra ları cehenneme göndermesini izliyor ve kılını bile kıpırdatmıyor. Buna ne demeli?”

Buna ne demeli, pek bilemiyordum ama ikisinin aynı şey olmadığını ve Sue-Bee’den istediğimin, yanlış bulduğu bir şeyi izlemesi olduğunu biliyordum. Ve bunun aşk uğruna, sakıncalı türden muazzamlıklardan mahrum kaldığınız o anlardan biri olduğunu anlamaya başlamıştım. Önce Sue-Bee’yi ve ne kadar merhametli olduğunu düşündüm, dünyayı çıplak gerçeklere indirgeyişindeki masumiyeti. Sonra kendini vuran adamı ve olabilecek akıllamaz şeyleri. Pişman olacağımı bilsem de yapmam gerekenin bu olduğunu da biliyordum. Ve Hiram da benimle istediği kadar uğraşabilirdi: *Korkak. Başı bağlı. Kılıbık. Âşık.*

Neyse, sonuçta o akşam eve gittim ve kendini vuran adamdan bahsetmedim, yalvarma ya da somurtma eylemlerinde bulunmadım. Bowling turnuvasından sonra nihayet eve vardığımda yatakta

kitap okuyordu. Açık bıraktığı saçlarının altın rengi telleri salkım söğüt dalları gibi yüzünün iki yanından sarkıyordu. Üstümdeki tulumu çıkarıp dolaba astım ve yatağa girip yanına sokuldum. Sue-Bee'nin gözleri okuma gözlüklerinin altından bile güzeldi; büyük, derin ve mavi. Onu kitap okurken izledim. Sayfadaki kelimelere dudaklarıyla sessizce hayat verişini izledim. O an düşündüm, belki benimle konuşuyor ve bana duyamadığım şeyler fısıldıyordu. Ve çok güzeldi. Onu öptüm, yüzündeki saçları geriye attım ve uyumak için arkamı döndüm. Birçok gece rahatlamakta zorlanırım. Ses fabrikasında geçirdiğim saatlerden sonra duymaya devam ettiğim uğultunun üstesinden gelip uyumak zordur. Gözlerimi sıkı sıkı yummuş halde yarına uyanmayı beklerken Sue-Bee'nin sesini duydum.

“O ahmağı görmeyi gerçekten çok istiyorsun, değil mi?”

Ona dönüp kafamı kucağına koydum. Maximillian Kurşun'u görmeyi, bu dünyadaki her şeyden çok istediğimi söyledim.

“Madem öyle, geleceğim o zaman. Bunu kaçırmamı istemiyorum. Birlikte geçireceğimiz zamanın kalanını önemli bir şeyden mahrum edildiğini düşünerek geçirmeni de. Görmek istediğin şeyleri kaçırmamanın sorumlusu ben olmak istemiyorum.”

Sue-Bee'nin dudaklarına küçük bir öpücük kondurup onu kollarımın arasına alırken kitabı yere doğru ittim. Birbirine dolanmış iki yılan gibi sarıp sarmaladık birbirimizi, daha sıkı ve daha sıkıca sarmalandık, ta ki yatakta tek kişi haline gelinceye dek. Ben uykuya dalmadan hemen önce, “Gerçek değil, değil mi?” diye sordu, “Sadece bir gösteri?” Sonunda kulağımdaki sesler kayboluyordu, uykuya dalmadan hemen önce fısıldayabildim, “Muhtemelen değil.”

Ertesi sabah, gösterinin olduğu gün, ses fabrikasında çalışırken bir bozukluğun kulağıma çarpmasını bekledim. Sonunda gelip çarptığında arkama bakıp Hiram'ı gördüm. Ellerimden birini silah yapıp kafama dayadım, gülerек tetiğe bastım. Hiram Sue-Bee'nin

izin vermesinden ötürü şaşkın bir şekilde güldü ve o da eliyle aynı silah hareketini yaptı. İş boyunca birbirimize gizli bakışlar atıp, silah şeklindeki ellerimizi ağzımıza, şakaklarımıza dayayıp çocuklar gibi kıkırdadık.

• • •

Gösterinin yapılacağı salonun önünde Hiram ve kız arkadaşıyla buluştuk. Hiram'ın kız arkadaşı Miggy, fabrikadaki yağmur makinesi ekibinde çalışıyor. Gösteriyi dört gözle bekliyor görünmüyordu fakat geri kalanlar olarak biz havaya girmiştik; kendisine rağmen heyecanlı görünen Sue-Bee dahil. Biletlerimizi alıp, kendimize tribünün ortalarında güzel bir yer bulduk. Sue-Bee elimi tutmuştu. Etrafımızdaki izleyici kitlesinin homurtusu arttıkça elimi daha çok sıkıyordu.

İlk başta Sigara Kralı Macar sahneye çıktı ve ağzından, kulaklarından ve burnundan yanan sigaralar çıkardı. Aynı anda seksen yedi sigara birden içiyordu. Ağzı iyice gerilmiş, kafası dumandan görülmez olmuştu. Miggy arkasına yaslandı. "Sanki ben yapamam bunu," deyip, burun kıvrıdı. Ardından sahneye Ahtapot Kadın Jenny çıktı. Hepsisi gerçek gibi görünen dört koluyla kırmızı lastik topolarla akrobasi yapıyordu. Sonra Beethoven'ın 5. Senfonisi'ni aynı anda iki ayrı piyanoda çaldı ama hepimiz Maximillian'a kendimizi öyle hazırlamıştık ki, insanlar sabırsızlanmaya başlamıştı. Kartların Kurdu Lanny sahneye çıktığında, izleyiciler oturdukları yerden asılı yıldızın gelmesi için bağırırmaya başlamışlardı. Lanny numaralarını hızlıca yaptı, sonra kendi etrafında kartlardan bir hortum yaratarak sahneden çabucak çekildi.

Daha sonra bir görevli gelip sahneye küçük bir oyun masası kurdu, üzerinde sadece sedef kabzalı bir tabanca ile MAXIMILLIAN İÇİN SON BEŞ DAKİKA! yazan küçük bir tabela duruyordu. Yazıdaki ünlem işareti altın bir kurşun şeklindeydi.

Salonun ışıkları kapanmış, sadece tabancaya odaklanmış tek bir spot kalmıştı. Beklerken nefesimizi öyle tuttuk ki bir saniye daha dayanamayacak hale gelmiştik, onu göremezsek hep birlikte orada bayılacaktık.

Hoparlörlerden bir ses yükseldi: “Bayanlar ve baylar, sizi uyarıyoruz. İzlemek üzere olacağınız büyüleyici gösteri sizleri şok edebilir. Silah akrobasisinin müstesna deneyimini yaşamanız için işte karşınızda New York’tan eşsiz Maximillian Kurşun.” Salon kalabalığının alkışları, ısıkları ve tezahüratlarıyla dolarken Sue-Bee bile nezaketten ellerini birkaç kez çırpı. Sahnenin ortasında, parlak ahşabın üzerinde, ayaklarını sürüyerek hareket eden bir karaltı gördük. Ayaklarına kadar uzanan kırmızı peleriniyle sahnede adeta süzülüyordu. Siyah silindirik şapka ve bir papyon takıyordu. Zorlu zamanlardan geçtiğine delalet eden, açıklıktan bir deri bir kemik kalmış bir yüzü vardı. Keçi sakalının yerini yüzünü kaplayan bir sakal almıştı ve afişteki halinden daha yaşlı görünüyordu. Hiram, Miggy’nin üzerinden bana eğilip, “Bunun afişteki Maximilian’la uzaktan yakından alakası yok,” diye fısıldadı.

Maximilian konuşmadı. Tabancayı sağ eline alıp gevşekçe tutarak kalabalığa yaklaştı. Işıklar onu takip ediyordu, neredeyse ilk sıraya degecekti. O ise gözlerini salonda hızlıca gezdirirken sessizliğini koruyordu. Sue-Bee başını omzuma dayamış, elleriyle sıkıca kolumu kavramıştı. Ben gözlerimi adamdan ayırmadan bizi izleyişini seyrediyordum. Doğruca kalabalığa, hatta neredeyse doğrudan bana bakıyordu. Silahın namlusunu iki kaşının ortasına koyarken, neredeyse bir şey söyleyecek oldum. İçimden küçük bir ciyıklama çıktı ama sessiz kaldım, dikkatimi topladım ve onun silahla kendi suratını dağıtışını izledim.

Sonrasında otoparkta beklerken Hiram, kurşunun çıkışını gördüğünü söyledi. Benim gördüğüm, yüzünden ayrılan deri ve kemik parçalarının havada asılı kalmasıydı. Her şey o salisede kalmış,

donmuş gibiydi. Sanki zaman şoka girmiş ve devam etmeyi akıl edememişti. Sue-Bee kendisini bana doğru çekti, kollarını boynuma dayayıp, “Guster, bu çok yanlış,” diye mırıldandı. Hiram’ın bağırmasını duydum, “Vay anasını” ve sonra tekrar sessizliğe gömüldü. Kurşunun silahtan çıkarken çıkardığı sesi hâlâ duyabiliyordum, kışın ağaçların fırtına yüzünden ikiye ayrıldıklarında duyulan o keskin patlama gibi.

Maximillian’ın ayakları yerden kesildi, bizden ayrılmış da daha iyi bir yere doğru yola koyulmuş gibi... Sonra sırtüstü yere düştü, kollarının yayılışı ve bacaklarının bükülüğü tuhaf açılar oluşturmuştu. Oturduğumuz yerden alından damlayan kanı sadece bir yıldızın çeperindeki yansımalar kadar görebiliyorduk. Sahne görevlisi aniden bir el arabasıyla ortaya çıkıp hızlı hareketlerle Maximillian’ı arabaya aldı. Sonra bizi orada, ahmaklaşmış vaziyette, gözlerimizi kırpmadan ne sikim olup bittiğini anlamaya çalışır halde bırakarak bedeni salondan ve görüş alanımızdan çıkardı. Hoparlörden, “Bayanlar baylar, geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz,” diye bir anons yükseldi. “Lütfen muhteşem Maximilian Kurşun için bir alkış daha alalım. Üç gün sonra Millersville’de bir gösteri daha yapacak, lütfen bu harika adamı ölüme meydan okurken bir kez daha izleyin.”

Bazı insanlar alkışladı ama çoğu öylece kalakaldı. Normal şekilde düşünemeyecek kadar şok içinde salonu boşalttık. Sue-Bee’nin geçmesine yardım ederken, hâlâ yerde duran silaha gözüm takıldı. Otoparka geldiğimizde söyleyecek çok bir şey yoktu. Hiram kendi kendine fısıldayıp duruyordu, “Vay anasını, vay anasını be!” En sonunda Miggy ile bara gideceklerini ve rüyalarında olan bitenle ilgili hiçbir şey göremeyecek kadar sarhoş olana kadar içeceklerini söyledi. Bense Sue-Bee’nin arabaya binmesinde yardımcı oldum ve yola düştüm, silahın ateşlenme sesi kafamda net bir şekilde yankılanmaya devam ediyordu.

Önümüzdeki arabaların peşi sıra otoparkı terk edip otoyola çıkarken, “Beni annemlerin evine götürmeni istiyorum,” dedi Sue-Bee. Söylediklerini duyduğumda neredeyse lanet olası ters yöne giriyordum.

“Neden böyle bir şey yapmamı istiyorsun?”

“Çünkü üzgünüm ve bu senin suçun. Bana bunu izleten biriyle aynı evde kalamayacağım.”

Yüzünde pençe pençe kırmızılıklar oluşmuştu, o an yeterince dikkatli bakarsam bir resim oluşturabileceğimi düşündüm, hani psikologların uyguladığı şu mürekkep testleri gibi. Gözleri dolu doluydu, neredeyse titriyorlardı. Ona sarılıp kendime doğru çekmeye çalıştım ama o silkinip uzaklaştı ve gözlerini yola dikti.

“Gördüğün sadece öylesine bir şeydi,” dedim ona. “Hiçbir anlamı yok.”

“Guster, lütfen, beni sadece annemlerin evine götür.”

Garaj kökleyip içimden bir küfür savurdum. Garaj yoluna girmeyi reddedip, güzel bir bahçe içinde iki katlı evlerinin önünde durmakla yetindim. Biraz yürümek zorunda kalsın istemiştim sanırım. Arabadan indiğinde, ne zaman evimize dönmeyi düşündüğünü sordum. İçeri doğru eğildi ve bilmediğini söyledi. Böylece her şeyi havada bırakmış olduk.

Kapıyı kapamasından hemen önce arkasından, “Bu sadece bir şovdu Sue-Bee, hiçbir tarafı gerçek değildi,” diye bağırardım. Ya beni duymadı ya da umursamadı, çünkü kendini eve atmış ve içeride kaybolmuştu. Arabanın motoru çalışır halde bir süre orada durdum. Eski odasının perdelerinin arkasında bir gölge görmeyi bekledim. Başını önüne eğik yavaş yavaş hareket eden bir silüet gördüğümde lastikleri, boğulan bir domuz gibi bağırarak yola yanık kauçuktan siyah bir iz bıraktım. Bir tür harita da denebilir, bana, yani eve dönmek istediğinde yolunu hatırlayabilsin diye.

Arabamı gösterinin yapıldığı salona giden yola çevirdim, bir şeyin peşindeysem bile onun ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Otoparka girdiğimde etrafta kimse yoktu, ortalarda dolanan bir kişi bile görmedim. Binanın kapısını itip içeri girdim ve koridorda yürürken karşıma çıkan bütün kapıları açıp odaları kontrol ettim. Gösterinin gerçekleştiği salona girip Maximilian'ın kendini vurduğu noktaya gidip çömeldim. Yerde kana benzeyen lekeler vardı. Eğilip parmağımı üzerine sürdüğümde sıcaklığını ve şimdiden katılaşmaya başlamış yapış yapış dokusunu hissettim. Silah halen oradaydı. Onu tekmeleyip, parke zemin üzerinde kendi etrafında döne döne oturma yerlerinin altında kayboluşunu seyrettim. Soyunma odasına doğru yürürken hâlâ dönmekte olduğunu duyabiliyordum. Kapıya kulağımı dayadım ve yavaşça ittirerek açtım. İçeride dört adam bir masanın etrafında oturmuş sigara içip iskambil oynuyorlardı. Boğazımı temizleyip beni karşılamak için yavaş yavaş kafalarını kaldırmalarını seyretmeye koyuldum.

“Bayım, burada ne yaptığınızı zannediyorsunuz?”

Ceplerimi karıştırdım ve gösterinin biletini buldum.

“Kendini vuran adam bu bileti kız arkadaşım için imzalayabilir mi acaba, diyecektim. Belki onun iyi olduğunu bilmek kız arkadaşımın kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilir.”

“Max çıktı bile. Kız arkadaşına söyle, onu Millersville’de izlemeye gelsin. Böylece onun son derece iyi olduğunu, bunu sürekli yaptığını görür.”

Odanın kenarında duvara yaslanmış plastiğe sarılı bir şey gördüm, yavaşça kayarak yere düştü.

“Bak, şimdi buradan gitmen gerekiyor. Millersville’e gel, orada onunla karşılaşacağını garanti ediyoruz.”

Geri geri uzaklaşırken parmağımınla o şeyi işaret ettim.

“Bu şahıs kesinlikle o afişteki adama benzemiyor.”

Adamlardan biri sandalyesinden kalkıp beni tekrar odaya çekti. “Hayatta hiçbir şey umduğun gibi çıkmıyor, değil mi?”

• • •

Adamlar her şeyi ellerinden geldiğince, herhangi birinin böyle bir durumu anlatabileceği en iyi şekilde açıkladı. Bana iki seçeneğim olduğunu söylediler. Beni o an orada öldürebilir ve bedenimi bir çukura atıp üstüme beton dökebilirlerdi. Ya da onlara katılıp üzerime düşeni yapardım. Karar vermek zor olmadı.

Artık zamanımın çoğunu diğer Maximillian Kurşun’larla dolu turne otobüsünde geçiriyorum. Şu anda toplam yirmi altı kişiyiz. Adamların hepsi sessiz ve gergin. Kirli sakalları ve derin gözleri var, o kadar ki, o gözlere çok uzun süre bakamazsınız, aksi halde bilmek istemeyeceğiniz şeyler öğreniverirsiniz. İşlerin bu kadar çok insan için birkaç haftalık huzur ile değiş tokuş edilecek kadar kötü gitmesi beni biraz şaşırtmıştı. Hayatımızda kafamızı uçurmayı tercih edebileceğimiz durumlarla karşılaşabileceğimizi bilmek oldukça korkutucu.

Ölmeden önceki zamanlarımızda bize gayet iyi bakıyorlar. Yediğimize içtiğimize para ödemiyoruz, bize yeni kıyafetler alıyorlar ve bolca boş vaktimiz oluyor. Ayrıca her gösteri için bedava biletimiz var ama diğer Maxlar’ın hiçbiri bu biletleri kullanmıyor. Ben kullanıyorum, ekibe katıldığımdan beri bir sürü adamı, kurşunu kafalarına gönderirken seyrettim. Artık pek etkilemiyor beni. Silah sesini duyduğum bile söylenemez. Beleş patlamış mısıрім ve gazozumla kalabalığın arasında bir yer bulup oturuyorum ve tüm dikkatimi vererek seyrediyorum. Silahı alınlarına nasıl dayadıklarını her açıdan gördüm. Akıllarından nelerin geçtiğini, arkalarında bıraktıklarını düşünüp düşünmediklerini merak ediyorum. Tüm dikkatimle seyrediyorum.

Artık bir fikrim oldu. Yapabileceğimden neredeyse eminim, kurşunu karşılayabilirim. Benim gösteri vaktim geldi sayılır. Benden önce iki ya da üç kişi kaldı. Gösterileri izlemek dışında pek bir şey yaptığım yok. Otobüste oturuyor ve Sue-Bee'yi düşünerek camdan dışarıyı izliyorum. Gözlerinin mutluysen ve üzgünken aldığı hali düşünüyorum. Onun yanına dönmek istiyorum.

Sanırım bunu yapabilirim. O sahneye çıkacağım. Silahı alacağım, kafama sıkıca dayayacağım ve tetiği çekeceğim. Kafamın arkasının açıldığını hissedip hantal bir şekilde yere düşeceğim. Belki birkaç dakika boyunca yerde uzanacağım. Sonra ayağa kalkıp kalabalığa el sallayacağım. Beni daha önce kimsenin hiçbir Maximilian Kurşun'u alkışlamadığı kadar alkışlayacaklar. Sahneye bozuk para yağdıracaklar ve ben bu para yağmurunu yarararak gösterinin sahiplerinin yanından geçip binadan çıkacağım. Ve yürümeye devam edeceğim. Sue-Bee'ye giden yolu bulup kapısını çalacağım. Kapıyı açtığında ona kafamdaki deliği gösterip onu iyice kendime doğru çekeceğim. Ona iyi olduğumu, başardığımı göstereceğim. Ona çok da kötü olmadığını göstereceğim.